

ערב רב

מתי שמואלוף | ביקורת | 02/01/2011

חבר'ה, חבר'ה, סבלנות!

אבירי ג'דיי, משיחיות ושפת רחוב ביצירתו של עידו שמי.

שיתוף 0

פוסט

עידו שמי - אלביס חי

אבירי ג'דיי, משיחיות ושפת רחוב ביצירתו של עידו שמי

כיצד יכול טקסט לתפוס את רוח האמת היצירתית של האמן האוטודידקט עידו שמי, מבלי לצמצם את חזונו. כרטיס אדום יישלף מיד על ידי שופט היצירה האמנותית שיתנגד להכשלת החלוץ ברחבה. החלוץ המרכזי הוא השחקן הוירטואוז שנע בריקוד אירוני מלא אהבה, צחוק ומסירות יחד עם מועדון המרגלים חסרי-הפנים. מילים לא תעצורנה את ההתקפות הנמרצות והיצירתיות של נבחרת האנדרדוגס. קבוצת האותיות לא יניעו כדור כמו בדאבל-פס בין שני כוכבי העל: ה"פנטזיסט" ו"ישראלילי". שפת המשחק הקרנבלית תלעג לשפה התקנית ותכדרר בדרך אל הארץ המובטחת – כיבוש הגול.

היצירה של שמי בכללותה היא מיסטית. צריך לחוות אותה ראשית כל דיבור עליה. היצירה נעה בחסידיות אַקְסֵטִטִית ומדלגת על חוקי הקשיחים והנוקשים של שדה האמנות הישראלית. רגל ימין שלה עושה שימוש נבון בבחירת הנושאים, החומרים, הצורות והתכנים, ורגל שמאל מביטה בהשתאות בהתקבלות היצירה. הכישרון המיסטי של שמי הוביל אותו אל תוך מרכז "הפריים-טיים" האמנותי במין מכונת זמן המקצרת בין העבר לעתיד. הוא יצק לתוך האמנות מסורות שנדמה שאין להן עבר מקומי. העיסוק בשאלות אמוניות במסגרת של מגרש הכדורגל, למשל, הקפיץ את השדה האמנותי לעתיד שבו התרבות הפופולארית תחייב את השיח הפלסטי בדיון מעמיק. עבודתו נעמדת כסוג של נקודת קיצון. וזאת משום שהוא אוטסיידר שלא למד בבתי ספר לאמנות (למעט שהות קצרה בקמרה אובסקורה), ובכל זאת הניח את יצירתו בתוך רשת השער הרועדת.

עידו שמי – מדונה

בהקבלה ל"דינמו דבש" (שמי היה בעליו והארט דיירקטור של המועדון) ניתן לומר כי ביצירתו יש מתיקות שזזה כל הזמן בבאז, וירטואוזיות שמשיגה בסופה תוצר חברתי ומענג. התנועה המככבת ביצירה מפרקת, משבשת ומאתגרת את ההפרדות בין גבוה ונמוך, עצוב ושמח, ציני ורומנטי, ילדותי ובוגר, פרוזאי ופיוטי ועוד. הוא נע אל חזון של ישראל אחרת. כזו שמתפרקת מתוך מטעניה השליליים. חברה שמצמיחה באירוניה את האפשרויות המשיחיות, החברתיות, הסוציאליסטיות והמשחררות שלה.

גאולה אוהה גאולה

שמי מגיע ממשפחת מאיר (מירי), אב שנולד בישראל ואש האידיאולוגיה הציונית בערה בו והגשימה את עצמה בהקמת קיבוץ, וגליה (גרטה), אם שנולדה במצרים. הוא גדל בקיבוץ "ראש הנקרה" הסמוך לגבול בין לבנון לישראל, מעל סלע לבנוני גדול המסיים את קצה המגל של מפרץ חיפה. הקיבוץ ממוקם על נקודת ההשקה הבלתי ממומשת בין מדינות ישראל

ולבנון. המפגש בין התרבויות, כמאפיין נוסף של יצירתו, חותר מתחת למצוי, בכדי להבטיח מבט אל הרצוי. הוא רוצה להביט אל הגאולה (הארץ-המובטחת) כסוג של מבע רחוק, מעבר לקצה הסלע המפריד בין לבין... והוא מעניק בידינו מפת סימנים להמשך הדרך. זו מפה של התגלויות המסמנת את האמנות ומבעד לה – את החברה הישראלית – בפוטנציאל לעוצמות, העצמות מעוצמות הנכללות בשינוי יהודי גדול.

יעקב גבאי, סבו של שמי, נולד בליברנו באיטליה והחזיק בעיר קהיר חנות ספרים גדולה. בתחילת המאה הקודמת, סבו של סטימצקי – מייסד הרשת הידועה – היה מגיע אליו פעם בחודש ברכבת מיפו ורוכש ממנו ספרים עבור היישוב היהודי בארץ. גבאי הוציא לאור את ספרי הרמב"ם וספרים תורניים רבים, וגם החזיק באוסף של ספרי אמנות רבים ונדירים וגם צייר בעצמו. שני מרכיבים אלו יופיעו בהמשכיות ביצירה של שמי, המחויבת להדגשת ערכי מסורת יהודיים וגם מתכתבת עם ההיסטוריה של האמנות הישראלית. למשל ביצירה "סימון טריטוריה, אפיזודה ראשונה בישראבילי" (2007) מופיע כוכב חדש וסימונו נעשה בהשתנה מצחיקה על ידי כל הדמויות. היצירה מזכירה את בניית הפרויקט הלאומי היהודי, רק עם חיוך גדול. בתוך הטריטוריה אנו מזהים את הפרה (כהדהוד לקיבוץ) ורחוק מעליה, במרכז, מבחינים במוטו של "ישראבילי" – "באנו חושך לגרש". המוטו מתכתב עם שיר חנוכה ידוע, שיש בו יסודות קבליים חזקים. הכוכב החדש יוצר כללים שמשנים וחוביים חדשים הנעמדים כאלטרנטיבה. היצירה הינה התכתבות נוספת בתוך ההיסטוריה של המושג "סימון הטריטוריה" כחלק מהאמנות הישראלית.

עידו שמי – סימון טריטוריה

סימון טריטוריות גלקטיות

עידו שמי הוא אביר הג'די האחרון שנותר, תלמידו של דרור קשטן ובנם של מ. אריה וליידי לאק (lady luck). חרב הג'די שלו מכילה כוח מאגי עצום. הוא שואב את האנרגיה מתוך מבט חיוני, כהה ועממי הרחק מעבר לקירות הלבנים של האמנות הגבוהה. הוא מתחדש במאבקיו נגד הרוע הבבליוני הגדול בין כוכב תערוכה לתערוכת כוכב. הוא פורץ גבולות בכדי להעביר אותנו לעידן החדש והמתחדש בסאגה הבין-גלקטית. התרבות הקולנועית תייצג את אהבתו הגדולה לסדרת הסרטים "מלחמת הכוכבים" של ג'ורג' לוקאס, לחשיפת הסוד הקבלי שהוצפן על תיבת החזה של דארט' וידר ולמיתולוגיה המיוחדת שיצר בעקבותיה בסדרת "ישראלילי".

"סימון טריטוריה", אפיזודה ראשונה ב"ישראלילי", הינו הסרטון האהוד ביותר על צופי הטלוויזיה הסוריאליסטית. בסרטון שמי מקבל על עצמו משימה להפך לאביר הג'דיי של תעמולת הרחוב העכשווית. הוא יוצא ל"מסע צלב" בזמן הווה אך הפעם בכיוון הפוך – ממרתפי כנסיית הקבר בירושלים ללונדון – על מנת לתלות את הדגל של ישראלילי על קירות מקדש הכדורגל וומבלי ובחזרה אל אבני ירושלים העתיקה, הריה וחומותיה. בדרך הוא נלחם בכוחות הרוע הבבילוניים באמצעות סימון אתרים שונים במדבקות של "ישראלילי". היצירה מבקשת לאתר גאולה מיתית משיחית חדשה דווקא בתוך הרחוב הישראלי ועושה זאת באמצעות התרבות הקולנועית והפופולארית.

אמן, מאמן, מאמין

הכדורגל המודרני התגבש בתחילת המאה שעברה כחלק מתרבות הפנאי של האליטות האירופאיות, אך עבר מהפך גדול כששכבות רחבות יותר הפכו את המשחק לחלק הכרחי בתרבותן. בישראל הכדורגל התחיל כספורט הקשור לבריטים ולמעמד הגבוה. העיתונאי ופרשן הכדורגל חיים ברעם משרטט את קו פרשת המים של שינוי יחסי הכוחות בכדורגל הישראלי עם עליית קרנה של קבוצת הפועל באר-שבע: "בשנים הראשונות לקיומה של המדינה המשיכו הקבוצות של ותיקי היישוב לשלוט בענף מכל הבחינות. אבל הפועל באר-שבע, בהנהגת המאמן אמציה לבקוביץ' שבא דווקא מהאליטה הוותיקה של הפועל תל-אביב, הצליחה, והמאמן ניווט כאמור את חניכיו המזרחים לשתי אליפויות רצופות." ("1:0 למזרחים" בתוך: הכיוון מזרח, גיליון 13, חורף 2007, עמ' 17)

האמנות של שמי יונקת את לשדה מיציע האוהדים של הפועל תל אביב. יצירתו מחדירה את אהדת ההמונים למשחק העולמי לגלריות והמוזיאונים. בגבולות קווי משטח הדשא הוא מבקש לצייר קיבוץ חדש, בעל מאפיינים יהודיים, חברתיים ועממיים. קבוצת הפועל תל-אביב נתנה את אחד הביטויים הראשונים להתקבלות האמנותית הגדולה של שמי. במכירה פומבית, כחלק מאירועי התרמה לפרויקט בתי הספר לכדורגל של הפועל תל-אביב, נמכרה יצירתו "Practice this! Position" במחיר גבוה ביותר, למרות שעדיין לא היה אמן מוכר.

בעונה ההיסטורית של 2001-2002 הצליחה קבוצת הפועל תל-אביב לנצח את מועדוני-העל של צ'לסי, פארמה, לוקומוטיב-מוסקבה ומילאן. בהקבלה אפשר לומר כי גם יצירתו של שמי עברה בהצלחה בלמים קשוחים לא מעטים והגיעה למשחק במגרשים מרכזיים כמו מוזיאון תל-אביב (2002), מוזיאון ישראל (2004); הפסטיבל הסיני הבין לאומי לקומיקס ואנימציה השני בהנגצ'ו (2006), המוזיאון לאמנות עכשווית בשנגחאי (2006) וגלריית האופרה בהונג קונג (2008). בשנת 2008 הוזמן המיצב של שמי "משחקים אולימפיים" לאוסף הקבוע של "מוזיאון המשחקים האולימפיים" של הוועד האולימפי הבין-לאומי, והוצג במהלך האולימפיאדה בבייג'ין (2008).

עידו שמי – Practice this Position!

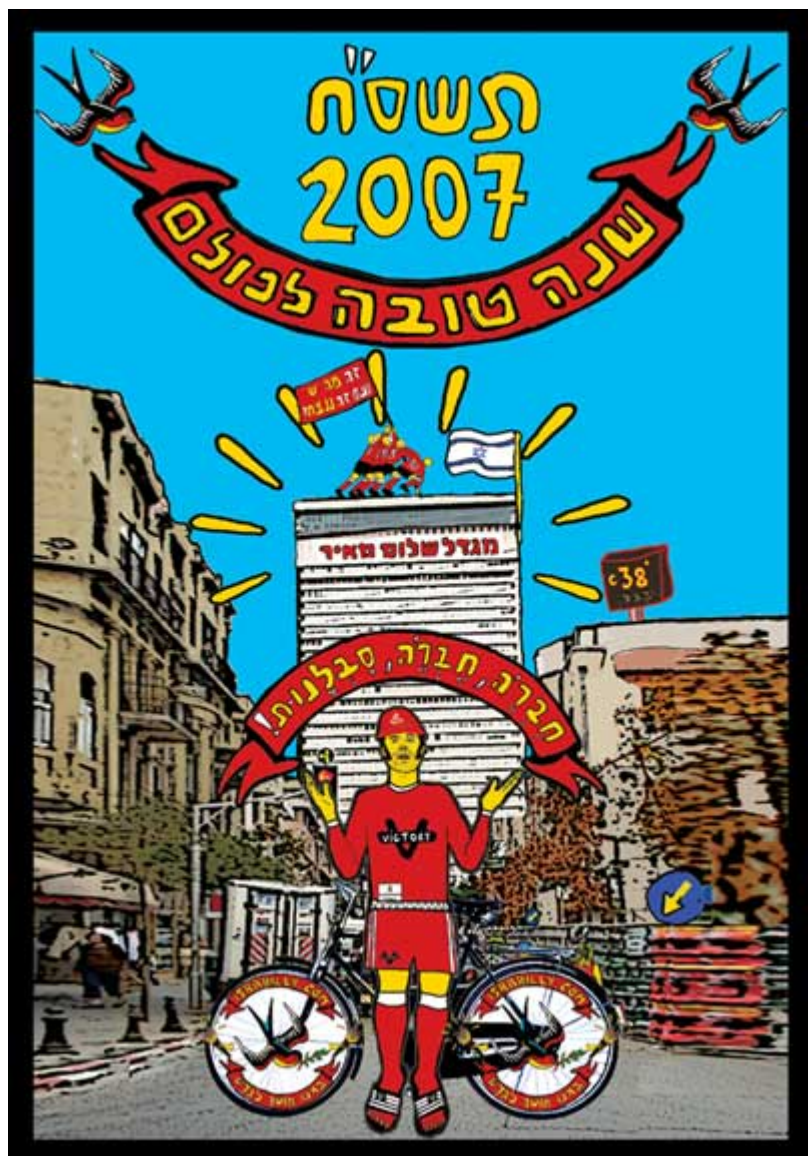
שמי, כמאמן נבחרת אמנות של כדורגל, לא נח על זרי הדפנה ומשקיע גם בהרחבת ארסנל הדמויות, גם בעלילה וגם בסגנון המשחק. המילה מאמן (מ+אמן) כוללת כפי שאפשר לראות את גם המילה אמן. מאמן בא מתוך עולם היצירה וגם מתוך עולם האמונה של המאמן (כשמוסיפים את האות י'). המאמן, השחקן והאוהד – שלושתם מכבדים את חוקי המשחק. השילוש הספורטיבי מקביל לשילוש מלא הקדושה של רב, צדיק ומאמן אשר מאמינים בחוקי בורא עולם. שתי מערכות חשיבה ואמונה אלו לא מבטלות אחת את השנייה, ולא ניתנות להפרדה ביצירתו.

הצבע האדום, צבעה של הפועל תל אביב, המלווה שלבים שונים ביצירה של שמי, מנטרל את "ההיסטוריה האדומה" השלילית, אך בה בעת לא מוותר על עוצמתה החברתית המהפכנית. כך הוא מפרק את הפנקס האדום המפא"ניקי ושואב כוח מהפכני מהספר האדום של מאן דן-דונג. הצבעים האדומים, הצהובים והירוקים טבועים יחדיו ביצירה של שמי. צבעים אלו מהווים הדהוד מוסיקלי לתרבות שבאה מג'מייקה – שם התפתחה תנועת הראסטאפרי הרוחנית והתרבותית ובישרה את הז'אנרים המוזיקליים של כוהני הרגאיי, הדאב, הסקא, הרוטס, הראגמאפין ועוד.

המוזיקה מלווה את היצירה של שמי עוד מ"אושר שמיימי בצבע ארגמן" התערוכה הראשונה שיצר כשניהל את מועדון הקולוסיאום בסוף שנות השמונים, וכללה פוטו-קולאז'ים גותיים שעסקו בשאלות של זיכרון וגלות. הפוטו-קולאז'ים זכו לשבחים מהאמן מאיר פיצ'חדזה שקישר אותו לצלם והאוצר מיכה בר-עם, שאצר לשמי את תערוכתו הראשונה בשנת 1991. התערוכה התקבלה בלעג ע"י הביקורת והוא נאלץ להפנות את מרצו לאפיקים אחרים.

במשך כשבע שנים (1995-2002) שמי הקים וניהל אמנותית, סגנונית ויצירתית את המועדון האלקטרוני "דינמו-דבש", שהפך למרכז תרבות, מוזיקה ואמנות בולט. הוא הקים את ה-"Dinamo Dvash Art Squad" – נבחרת עיצוב שכללה את חוד החנית של המעצבים הגרפיים, רובם בוגרי בצלאל טריים שחיפשו במה ליצירה חדשה ואוונגרדית. המועדון זוהה בשל השפה המיוחדת של תעמולת הרחוב האינטנסיבית, שהקדימה כמעט בעשור את המהפכה המשמעותית שעברה אמנות הרחוב. ההצלחה הגדולה של המועדון התבטאה במתן ביטוי להגדרה התרבותית של הדור הצעיר החדש. המיקום של המועדון

בשולי דרום תל-אביב הקדים את הפיכת פלורנטין וסביבותיה למאפיין תרבותי בתל-אביב. בשנת 1996 בחרו אתגר קרת ורן טל לצלם סצנות שלמות מסרטם זוכה הפרסים "מלכה לב-אדום" ב"דבש". המועדון איגד אמנים פלסטיים, מעצבים ומוזיקאים מהטובים בישראל ובאירופה. ואירח על במתו הצנועה מוזיקאים פורצי דרך מרחבי הגלובוס. בשנת 2001 הוא נבחר על ידי קבוצת העיצוב האיטלקית "דליקטסן" יחד עם עוד ארבעה מועדונים מרחבי העולם להשתתף בספר המתעד את המועדונים המהפכניים והבולטים ביותר בשפת העיצוב שלהם בעולם. הספר לווה בתערוכה בה הוצגו עבודות גרפיות (הזמנות, פוסטרים ועוד) של שמי ואמנים נוספים שעבדו בהשראת ה"דינמו דבש".

עידו שמי – כרזה לשנה חדשה

בלי פאניקה! – הנס של לוקומוטיב – The LOKO- (motive) miracle

הדמות של "הפנטזיסט" התגלתה לשמי ודרשה ממנו שינוי ביוגרפי ואמנותי טוטאלי. היא הופיעה ביחד עם התגלות כוכב שביט נוסף בשמי הכדורגל האירופי – מסעה המזהיר של הפועל תל-אביב עד רבע גמר גביע אופ"א (2001–2002). חלק מהמיצב "הקוואסט – הרפתקאות הארץ המובטחת" הוצג בשנת 2002 במוזיאון תל אביב לאמנות בשם: "ברוכים הבאים לאונה הימנית במוח של הפנטזיסט". היצירה היא קומיקס תלת פאזי ומימדי. קומיקס "חשמלי" העשוי מעיסת נייר וצבוע בצבעים היסודיים של צהוב, אדום, ירוק וחום. הבחירה בחומרים של עיסת נייר וקרטונים מהרחוב מאתגרת את הדימוי "הגבוה" של האמנות ומחזירה אותה להקשר החברתי ומעמדי.

הסיפור של הקוואסט מלווה את היצירה. הוא מתחיל במשטח לוח מלא בחצים העוברים מתחנה לתחנה בביוגרפיה של הפנטזיסט. שנת תחילת המסע המסע, 1963, היא גם שנת הולדתו של האמן וגם השנה שבה יוצרו ה ADIDAS BALLS הראשונים. שלושה חודשים לפני הולדתו, שמי (כעובר), קולט ווייב של אוהדים מחוץ לרחם. אלו הם שירי הלל של אוהדי מנצ'סטר יונייטד בניצחונם בגמר הגביע האנגלי על לסטר סיטי באצטדיון וומבלי, באנגליה. המשחק סימן את ניצחון הרוח של "תינוקות באזבי" שחמש שנים לפני כן (רובם) נספו בהתרסקות מטוס טראגית בטיסה חזרה ממינכן לאנגליה. באותו רגע מוזיקלי הוא נשבע שברגע שישג את החולצה של המשחק הזה, היא תהפוך לחולצת המזל שלו.

עידו שמי – מתוך התערוכה במוזיאון ת"א

בתאריך ה- 18.10.2001 ביום הולדתו ה-38, אשתו לשעבר של שמי העניקה לו את המתנה שהכי חשק בה – חולצת המזל של מנצ'סטר יונייטד עם הלוגו מוומבלי ושנת הזכייה, 1963. לבוש בחולצה הוא נסע לבלומפילד, לשער שבע, באותו יום ממש אירחה הפועל תל-אביב את קבוצת הפאר צ'לסי במסגרת הסיבוב השני של גביע אופ"א. כבר בשנייה הראשונה למשחק הוא הרגיש באופטימיות טוטאלית בכוח של החולצה. בעקבות הניצחון ההיסטורי של הפועל, העירה החולצה את אלת המזל לידי לאק. שמי כתב את כל מהלכי הקוואסט בשבועיים שבין המשחק בישראל ללוקומוטיב מוסקבה ובין משחק הגומלין במוסקבה. יחד עם זאת הוא עדיין לא היה בטוח במעשה וגילה סקפטיות כלפי כוח החולצה.

הוא הטיל פור וקבע שאם המועדון ינצח את לוקומוטיב מוסקבה ויעפיל לשמינית גביע אופ"א, הוא יעזוב את ה"דינמו-דבש" ויבנה את "הקוואסט לגביע הקדוש". הפועל ת"א הצליחה להעפיל לשלב הבא לאחר שהתגברה על רוסיה המושלגת והסטאטוס היוקרתי של הקבוצה ממוסקבה וצברה סט ניצחונות מרשים. בעקבות הניצחון החל שמי לאסוף קרטונים ברח' זבולון שבדרום תל-אביב בכדי לבנות את השלד לתערוכה. האמן אליעזר זוננשיין, שהתלהב מהיצירה, פנה לאוצרת אלן גינתון וביקש להכניס את יצירתו של שמי לתערוכתו במוזיאון תל-אביב. כחמישה חודשים בלבד אחרי החזון שנגלה בפניו במשחק במוסקווה נפתח המיצב "ברוכים הבאים לאונה הימנית במוח של הפנטזיסט" למבקרים. כך הצליח שמי לחדור בסלאום אל תוך רשת השער של מוזיאון תל אביב ולעקוף את ההגנה הכי בונקריסטית ויוקרתית בשדה האמנות הישראלי. בתאריך ה-22 במאי 2002, בדיוק ביום שבו החלו משחקי המונדיאל ביפן וקוריאה, זכה המיצב לשבחים ממבקרים קשוחים ומבילים כאחד. אך הוא כלל רק ארבע מתוך שלושים ושש אפיזודות: א. מחנה האימונים של הנאיביים; ב. גל ההתקפה הראשון; ג. כרטיס צהוב. ד. שערוריית שיפוט – הכרטיס האדום הלא מוצדק.

בעקבות התערוכה במוזיאון תל אביב, הוזמן שמי ע"י האוצרת אפרת נתן להציג מיצב הנוגע לכדורגל ואלקטרוניקה בתערוכה במוזיאון ישראל. במיצב "האם אנחנו תומכים פוליטיבים?" שהוצג בשנת 2004 בחר האמן לשבור את הסטריאוטיפים השליליים המתקשרים לאוהדי הכדורגל. המיצב התכתב עם המציאות החוץ-אמנותית וגם הגדיר מחדש את המסגור של אותם מאמינים בעבודה לקירוב הגאולה. ביצירה "המכסח – האם אנחנו תומכים פוליטיבים?" הנושאת את שם המיצב, רואים כיצד הדמות המיתית של הפועל הזוטר במועדון המרגלים מסמנת מחדש בסיד את גבולות המגרש. מצד אחד האוהדים מסומנים כגרעיני חמנייה אורגניים שחורים-לבנים. מצד שני הסאונד של הדשא הירוק צומח ומתפשט. בין הגרעינים לבין הצלילים עומד "הפועל" (תרתי משמע). על אופני סימון הגבולות יושבת מערכת סאונד הכוללת זוג רמקולים קדמיים וצדדיים. זו המוזיקה החיובית שמסמנת וחודרת את לב לוח המשחק. כך מטרת היצירה את המטאפורה של אוהד הכדורגל.

עידו שמי - מתוך התערוכה במוזיאון ישראל

בעקבות ההצגה בשני המוזיאונים, הציג שמי בשנת 2004 את התערוכה "הנה בא הסאונד-סיסטם של המשיח!" בגלריה "אלון שגב". הוא פיתח ושכלל את יכולות הפיסול שלו ואת גלריית הדמויות הקיימות ולצד הפנטזיסט נוספו גם: הריאליסט, המזוכיסט, הסוציאליסט והאגו טריפר. עבודות רבות ביטאו במודע את השאלות התיאולוגיות הכלולות במטפורה הספורטיבית כמו: ה"סאונד-סיסטם של המשיח", "בואו ננסה את התנוחה ההפוכה" ו"המדונה של האנדרדוגס". כל הדמויות לבושות בחולצת המזל האדומה ומשדרות אמביוולנטיות בין לוזריות לבין וינריות. דו משמעיות זו מגיעה, לפי שמי, מתוך האווירה באצטדיון "בלומפילד". כמו כן הוצג בתערוכה מיני מבוך נוסף שנקרא "וכך נהייתי הבעלים של הלב הקדוש". התערוכה קצרה הצלחה גדולה, אך שמי החליט בצעד יוצא דופן לצלול חזרה לעולם פרטי וכנגד כל הגיון עזב את הגלריה עם סיום התערוכה. "הרגשתי שבמקום להתפתח אמנותית התחלתי לחשוב רק על מה יהיה בעל פוטנציאל מכירתי ובמקום ליצור התחלתי לייצר, ויש בתחושה הזאת משהו מסרס" הוא צוטט באחד העיתונים.

בעבודה "The Biggest Fantazist" רואים את דמותו של הרצל – היחיד ב"מועדון המרגלים" שניתן לראות את פניו. הרצל נביא הציונות מופיע על גבי קלף מתפורר. שמי אוהד את הרצל ורואה בו סמל אירוני

של הגשמה וחזון, אך מזכיר לנו שחצי מגופו שיך לנבחרת הכדורגל האדומה. המילה "אוהד" מתקשרת למילים הנרדפות: "משתוקק", "מתאוה", "מתייחס בחיבה", "מתרועע", "נמשך", "נקשר בלב ובנפש", "סומך", "עוזר" ועוד. המשותף למילים אלו הוא המרחק שלהם מן המילה "עויין". כך מתיק שמי את הרעיון הלאומי אל מעבר לשנות האלפיים, ומעדכן את תוכנו במסר אוניברסאלי, יהודי, תרבותי, רוחני ופוזיטיבי. העולם האנימטורי של הדמויות המצוירות נדרש למחויבות חברתית ומוסרית וחשיבה על חזון וביצועו.

התערוכה "שומרי ישראל (הגולם נהיה בוס)" מ-2007 סיימה את עידן ה"פנטזיסט" בבריאת הגולם – "בוס". הפנטזיסט מואס בעולם סביבו ובורא לעצמו גולם שיעשה את העבודה השחורה כך שהוא "יוכל להניח את הראש על השולחן ולקבל רגע של מנוחה". הסיפור מבוסס על אגדת "הגולם" הקשורה באופן מסתורי למהר"ל מפראג. (להכניס את העבודה "תקציר פרקים קודמים"). האידיאולוגיות הגדולות כגון סוציאליזם, ציונות, תנועת הקיבוצים – כולן נזקקות ל"פנטזיסט", אך מה קורה כשהפנטזיסט מואס בעבודתו הרוחנית ובורא לעצמו גולם-רודן? המטפורה מסמלת את ה"אידיאה פיקס" של האמן הרומנטי. הגולם מורד ביוצרו ומתעלל בבוראו במסגרת יחסים סאדו-מזוכיסטיים מורכבים. יחסים אלו מייצגים גם את השינוי שחל באמן בעקבות המודעות שלו ל"גולם" הטמון ביצירתו. באופן פרדוקסלי, בריאת "הפנטזיסט" הביאה גם לבריאת "גולם".

הויקטורי של אדידוס

הרעיון ליצירת "ישראלילי" נולד אצל שמי בח"י באלול (1.9.2007), התאריך העברי בו נפטר המהר"ל האוטודידקט מפראג והיום בו נולדו הבעל שם טוב והרבי זלמן שניאור מלאדי, נינו של המהר"ל ומקים חסידות חב"ד. באותו תאריך נוסד גם "עין חרוד" – הקיבוץ הראשון שהקימה התנועה הציונית בא"י.

הולדת "ישראלילי" היא סוג של קיבוץ רוחני המועבר באמצעות מסר אמנותי. הפרדוקס בין הרצון ליצירת הפנטזיסט לבין עליית הגולם נפתרה ביצירה של תנועה.

"ישראלילי" מורכב מהצירוף של ישראל, אביליטי שהיא היכולת לפעול, ופיני בלילי שהיה חלוץ החוד של הפועל ת"א ומייצג את המזרחיות והצלחת תרבות הכדורגל (אם כי לא את מיצויה המלא).

התנועה של "ישראלילי" כוללת את המבט למטה אל העממיות, ביטול ההתנשאות והכלה מרבית של האוכלוסיות המוחלשות. ואכן "ישראלילי" מתהלך עם כפכפי "ויקטורי" / "אדידוס", שהם חיקוי לאדידס ועולות עשרה שקלים בשוק. חזהו מקועקע בעיטורים רומנטיים שדומים לגלויות ראש השנה. מראהו קצת מפחיד כאילו הגיע מהגולאג. הוא מתהלך כדמות משיחית שבאה מהשכונות ("אם הוא היה חי, הוא בטח היה גר בפלורנטין"), ידיו ופניו מושטות כלפי מעלה. הוא לא מגולח ולחיים מכוסות בפאות כהות, עם חפיסת סיגריות "טיים" בכיס מכנסי "ויקטורי" קצרים. לבוש כובע טמבל אדום של "הפועל תל-אביב" ועל רגליו מנעולים וחוטי תיל המזכירים קדוש צלוב, אך גם את מחנות הריכוז באירופה.

ישנם ארבעה יסודות עליהם עומד "ישראלילי": הראשון הוא הראש של הפועל תל אביב, הכולל את המשמעות הרוחנית של אהדת כדורגל; השני הוא קעקוע הלב שנשבר ונחתך בסכין, כאזכור לאכזבת הפנטזיסט הרומנטי; השלישי הוא הליבידו כיסוד קומי שמניע את היצירה, והרביעי הן הריאות, כחלק מקשיי החיים במעמד הנמוך השקוע בניקוטין ובזפת של סיגריות "טיים".

עידו שמי - ישראלבילי

"ישראלבילי" היא גם דמות יחידנית וגם קולקטיבית. שמי אף חיבר מניפסט לתנועה שהמוטו שלה הוא: "תנועה פוֹזיטיבית, מולטי תרבותית, מולטי ז'אנרית, חדשה, מרעננת ובלתי תלויה". מדי יום שישי הוא העלה לאוויר אפיזודה חדשה ב"תחנת הטלוויזיה של ישראלבילי" בתוך כל אפיזודה ישנה עלילה קולנועית / דוקומנטרית / מוקומנטרית המשלבת את המסעות המיסטיים של הגיבור במטרה לחשוף גיבורי תרבות נשכחים ויוצרים מגוונים הפועלים בשולי הספירה התרבותית. המבוכים וההתגלויות במסגרת האפיזודות של "ישראלבילי" כוללים מפתחות פרשניים מגוונים.

באותו שבוע אלולי, כחלק מהגילוי, ההתגלות ותחילת המסע של תנועת

"ישראלבילי", החליט שמי על צעד חתרני וסודי ביותר. הוא יצפה את לוחות המודעות ברחובות דרום, מרכז וצפון תל-אביב בברכת שנה טובה של "ישראלבילי". המבצע המחתרתי של שמי מזכיר את קמפיין המודעות נגד מלחמת וייטנאם של ג'ון לנון ויוקו אונו בשנת 1969 שבו הם קנו מודעות פרסומיות ב-11 בירות גדולות בעולם ובהם נכתב "WAR IS OVER — if "you want it. Happy Christmas from John & Yoko

שמי וחבורת גרילה של מתנדבים הצליחו לעטוף את כל לוחות המודעות, למרות הסיכון להיחשף על ידי המדביקים הרשמיים וכוחות השיטור. המסר של "ישראלבילי" בהחלט נקלט. הוא הצליח להשפיע חברתית ויהודית. הפוסטרים נותרו על לוחות המודעות במשך כל שלושת ימי החג ובמרכזם הדמות של "ישראלבילי" המבקשת בציווי מצחיק: "חברה, חברה, סבלנות!".

*

לאחר "דינמו דבש", "הפנטזיסט" ו"ישראלבילי" החליט שמי לעבור ליצירה של מוזאיקות, הולוגרמות וקריקטורות. טכניקות יצירה אלו נחשבות כאמנויות ביצועיות לא "אצילות" השייכות ל"רחוב". אך דווקא הבדיקה של המרחבים האמנותיים החדשים מעניקה עומק לשפה המתחדשת של שמי. הנבחרת החדשה כוללת סגנונות משחק חדשים עם שמירת המאפיינים שתוארו עד כה. בקריקטורות מופיעים בין השאר כוכבי כדורגל כאייל ברקוביץ, מאמנים כשלמה שרף, מנהלי-קבוצות כיעקב שחר, פרשנים כזוהר בהלול ואישי כדורגל נוספים. בפסיפס מופיעות דמויות חדשות כמו זוהר ארגוב, "הפיראטית המלנכולית" ועוד. דמויות פסיפס אלו מתכתבות עם תרבות הרוקאבילי, אך בו בזמן עוברות התאמה לתרבות הישראלית וביחד יוצרות היבריד אמנותי המבשר שפה רעננה וייחודית.

עידו שמי - אלביס חי

בעבודת הפסיפס "Elvis is Alive" אפשר לזהות את הזמר הנודע אלביס גם בכותרת העבודה וגם בתמונה המרכזית. אלביס לא מרוחק מהתרבות המקומית, על חולצתו אפשר לראות את המלך של המוזיקה המזרח-תיכונית הישראלית – זוהר ארגוב. "הפרח בגני" שירו המפורסם של ארגוב מתנגן דווקא כגרסת כיסוי שאלביס מבצע בהיפוך קומי. אלביס עטור בשרשרת "חי" על צווארו שהופכת אותו לסמל יהודי-מסורתי, עממי וחברתי. היצירה מתכתבת עם אפיזודה רביעית ב"ישראלילי" – "הוא חי" – המתארת את אלביס שקם לתחייה מתוך הריסות היכל התרבות בתל אביב ויוצא למסע לחיפוש אחר המועדונים התל-אביבים המיתולוגיים. מועדונים אלו כבר אינם קיימים, אך נשארו חיים לנצח בתודעה התרבותית הישראלית. ההיסטוריה של המועדונים קשורה ביוגרפית ומקצועית לתחנות בחייו של שמי. את מועדון הקולוסיאום הוא ניהל באמצע שנות השמונים, במועדון ה"פינגווין" נהג

לבלות בתחילת שנות השמונים ואת מועדון "הדינמו דבש" הוא הגה והקים בעצמו. האפיזודה צולמה בחלקה במועדון "הברקפסט קלאב" שכבר אינו קיים בעצמו. אלביס עצמו מגולם ע"י יצחק כתובים – זוכה תחרות אלביס הישראלי ודמות ישראבילית בפני עצמה.

האירוניה הגדולה ביצירת הפסיפס היא שזוהר ואלביס מתו אך הפכו נצחיים. האינסופיות האלמותית שלהם נוצרת הן בשל הימצאותם ביצירת אמנות והן בשל החיבור המרומז שלהם ליהדות. אלביס עצמו (שהוא בן לאם יהודיה) עובר להיות "מקומי" באמצעות החיבור לזוהר ארגוב ולתרבות היהודית-מזרחית. כך אלביס כנציג התרבות המערבית שנכנסת לישראל מקבל משמעות רחבה יותר. שמי מעדכן את הביטוי "עם ישראל חי" ביחד עם המיתולוגיה של אלביס – משיח הפופ – ויוצר את "אלביס חי", וגם, במובלע, את האמירה כי "זוהר חי". הדרישה למלך, למנהיגות ולגאולה, משולבת אם כן בתרבות הפופ, ועושה זאת במבט חברתי מלא הומור וחיוניות.

עידו שמי קומיקס

שיתוף 0

פוסט

0 תגובות מיון לפי הישנות ביותר

הוספת תגובה...

פלאגין התגובות של פייסבוק

9 תגובות על חבר'ה, חבר'ה, סבלנות!

So good love his art

3 ינואר 2011, 6:08 | הגב **Yoni Zilber**

thanks yoni

אמנות

להארה חוקים משלה

הפועל תל אביב, דודו גבע וסצינת האנדגראונד הם חלק מהסיפור של עידו שמי, שהציג במוזיאון ישראל בלי שלמד אמנות במוסד כלשהו. לא במקרה המקום החדש שלו, במתחם קריית המלאכה בתל אביב, הוא צבעוני במיוחד

לעקוב

אלי ערמון אזולאי

16 במרץ 2012

הביקור בסטודיו של עידו שמי, בן 48, משול לעלעול בספר ההיסטוריה הפרטי של חייו, המספר בה בעת את ההיסטוריה של סצינת האנדגראונד התל-אביבית החל בשנות ה-80.

הסטודיו שוכן בשביל המפעל במתחם קריית המלאכה בתל אביב, צמוד לגלריה "Rawart", שם גם הציג שמי תערוכת יחיד ב-2007. עבודותיו הצבעוניות והעשירות מושיעות את החלל מהמראה התעשייתי האפרורי המאפיין את מרבית הסטודיוות במתחם, ומטעינות אותו בעולמות תרבותיים חוץ-אמנותיים כמו כדורגל, קומיקס, פוליטיקה וחברה.

החלל עצמו מחולק לשניים: החלק הקדמי, הגדול יותר, מוקדש לאחסון ולתצוגה של העבודות, ואילו החלק הפנימי משמש כמעין משרד וכאיזור עבודה. את פני הנכנסים מקבלים פוסטר שאליעזר זוננשיין עיצב לדינמו דבש; פוסטר המבכה את מצב הכדורגל בישראל; תיעוד של הברווז של דודו גבע מתנוסס על גג עיריית תל אביב; שלט הדורש את עזיבתו של בעלי הפועל תל אביב ומכריז "לא רוצים טביב"; פסל מגרעינים; וחפיסות "טיים" על הרצפה. את הקירות צובעים, בעיקר בגוני אדום, חלקי מיצבים, פסלים על פדיסטל, שלטי הולוגרמות, מוזאיקות, ציורים ופוסטרים.

הרומן של שמי עם הכדורגל ועם הפועל תל אביב החל ב-1972, כשהיה בן תשע, אז הביאו לקיבוץ לראשונה טלוויזיה כדי להראות את גמר גביע המדינה. "הטלוויזיה הגיעה לבית התרבות, עם אנטנה

מצחיקה, וכל הקיבוץ הגיע. לא ידעתי מה זה משחק כדורגל. שייע פיינגבוים שם גול נגד הפועל ירושלים, במשחק מיתולוגי שאפילו לול עשו קטע עליו. מאותו רגע התאהבתי בקבוצה".

החלל הפנימי עמוס ספרים ויש בו שולחן עבודה כבד, פינת ישיבה ואובייקטים, או דימויים שנאספו אצלו במשך השנים, כמו תצלום ישן של עיריית תל אביב הראשונה, שבו הסתדרו המכובדים בשורה לצילום ההיסטורי, תצלום נוסף של המבנה היפה של "גימנסיה הרצליה" המקורית, ציור של אמן הרחוב "זירו סנט" ופוסטרים של דודו גבע, חברו הטוב שנפטר ב-2005. משום כל זאת קשה להאמין לדבריו של שמי המספר שעבר הנה רק לפני כחודש.

שמי עבר לאחר שנים של עבודה במבנה הממוקם על גג הבניין שבו הוא גר כבר למעלה מ-20 שנה, בשכונת פלורנטיין. "עברתי לשם כשכלב עוד לא דרך במקום, רק נרקומנים. הבית היה שואו-רום והגג נהפך לסטודיו. "לא מזמן בעל הבית אמר לי: 'די, נגמר. 10 שנים שאתה פה והמחירים עולים ועולים. אני רוצה לשפץ. אם אתה רוצה להישאר, סבבה, צריך לשלם'. חברו האמן יובל כספי בישר לו שבשנה הקרובה הוא לא ישתמש יותר מדי בסטודיו - והזמין אותו לעבור אליו. פה ושם צצים דברים ששייכים לכספי ולעבודתו. מאז שעבר, הפך החדר הפנימי, 'המשרד', למפקדה של "ישראלבילי".

"ישראלבילי" היא תנועה שהוקמה ב-2007 ומאז היתה אחראית לשידורי טלוויזיה אינטרנטיים, וכן ליוזמה לממש את חזונו של דודו גבע ולהציב את הברווז הענק על גג העירייה. "ישראלבילי היא תנועה פוזיטיבית, מולטי תרבותית, מולטי ז'אנרית, חדשה, מרעננת ובלתי תלויה, שנחזתה והוקמה על ידי הפנטזיסט על מנת להאיר בזרקור עשייה תרבותית ייחודית של אנשים יקרים שמסתובבים בשוליים" - נכתב במניפסט הרשמי של התנועה.

מאז שעבר לכאן, לא הספיק שמי כמעט לעבוד במקום למרות שהוא מגיע מדי בוקר, משום שהוא שקוע זה תקופה בהפקת ספר שעתיד להתפרסם בחודשים הקרובים. "זהו ספר שאני עובד עליו 10 שנים. 400 עמודים, כולו עשוי ביד, מעין סיפור קומיקס על מסע של 50 שנה

בארץ המובטחת - מחצי שנה לפני שנולדתי, אז חוויתי את חווית הרחם הראשונה שלי, ועד היום שהספר יצא".

שמי אינו בוגר מסגרת מוכרת או חינוך רשמי, על אף שהספיק לצבור מיילים רבים במרחב האמנותי ובמוסדות הכוח המרכזיים בתחום. ב-87' הוא נרשם ללימודי צילום בקמרה אובסקורה, שאותם זנח אחרי חודש. "הבנתי שאני לא מסתדר עם השיטה", הוא מסביר. במקום זאת הוא בנה חדר חושך בביתו, ובלי שאיפות להציג ובלי להבין יותר מדי מה הוא רוצה לעשות, עבד ללא הרף. שנתיים לאחר מכן, כשהגיש עבודה למסגור, נתקל בה הצייר מאיר פיצ'חזדה, שהתרשם וביקש לקשר בין שמי לבין האוצר לצילום במוזיאון תל אביב - הצלם מיכה ברעם.

"זאת הייתה הכניסה הראשונה שלי לעולם האמנות, ב-1991. מיכה ראה והתרשם אך לא מצא לנכון לאצור תערוכה מוזיאלית והעדיף לאצור תערוכה ב'ספריה' - בית קפה שכל הברנז'ה היתה יושבת בו מדי יום שישי". התערוכה גררה ביקורות קשות ושמי החליט לפרוש, מתוך גישה ש"לא רוצים - לא צריך". אבל הוא מעולם לא הפסיק ליצור וליזום פלטפורמות יצירתיות, כשהשיא היה כמובן ב"דבש" וב"דינמו דבש", שאותם פתח במחצית הראשונה של שנות ה-90.

"הייתי בענייני רוק, ניו וייב ועולם המוסיקה", הוא מספר, "אך לא הייתי מספיק מוכשר להיות מוסיקאי. הרגשתי שהגיע הזמן לפתוח בר בתל אביב שיהיה מאוד ידידותי - כי זאת הייתה תקופה מנוכרת בתרבות". מעבר לפונטים ולפוסטרים החל שמי לעצב את המקום באמצעות פיסול מעיסת נייר. "השפה שלי בכלל היא 'אולד סקול' אמביוולנטית: לוזר ומנצח, ילדותי ופרוזאי, הכל משולב בה בהרמוניה. כך, למשל, התכנים מצחיקים אך מדברים על סיטואציות לא נעימות; אני מנסה למצוא את הקו הפוזיטיבי ולגרום לך כצופה להזדהות. אני גם צוחק על עצמי, זה מעין גן יהודי פולני שכזה".

הדינמו דבש, שנסגר לפני כעשור, הפך במהרה למיתולוגיה מקומית. מעבר לרשימת המוסיקאים והתקליטנים שהגיעו למקום, הוא היה זכור בשל העיצוב והשפה החזותית הייחודית, שנכחה לא רק במקום

עצמו, אלא זכתה לנוכחות מאסיבית גם ברחוב. שמי הוא שהיה אחראי על הצד החזותי, ואף הקים את קולקטיב היוצרים "Dinamo Dvash Art Squad", שכלל גם בוגרים טריים מבצלאל. כיום הוא מעיד:

"עשינו מהפכה ברמת הפלאיירים, הפוסטרים וכל פרופגנדת הרחוב".

בסוף 2001, מספר שמי, הוא חווה הארה. זה קרה ברגע מאוד מסוים, בחודש נובמבר, במשחק שבו הפועל תל אביב, הקבוצה שהוא אוהד, ניצחה 2:1 את לוקומוטיב מוסקבה. התוצאה הגיעה בהמשך לרצף ניצחונות מרשים שכלל את צ'לסי האנגלית ופארמה ומילאן האיטלקיות. "זה נשמע הזוי אבל זה אמיתי, למחרת אמרתי לאילן (אלקיים): 'קח את המועדון, אני הולך לכבוש את עולם האמנות'", מספר שמי בהתרגשות, ברצינות וגם בהומור עצמי.

עכשיו כבר היה מוכר בסצינת הלילה והמוסיקה, והדלת לאמנות נפתחה באמצעות חברו, אליעזר זוננשיין, שהציג אז תערוכה במוזיאון תל אביב וביקש מהאוצרת לאמנות ישראלית, אלן גינתון, לארח את שמי. תערוכתו של האחרון, "ברוכים הבאים לאונה הימנית במוח של הפנטזיסט", הוצגה כבר ב-2002 במוזיאון וכללה מבוך עשוי עיסות נייר וקרטונאז', המדמה מסע במוחה של דמות בדיונית ואוטוביוגרפית כאחד.

תוך כשנתיים הוא הספיק להציג פרויקט נוסף במוזיאון ישראל בירושלים ותערוכה בגלריה אלון שגב, בגלגולה השאפתני במגדל ברקוביץ בתל אביב. את כל התקופה הזאת ואת השנים של הדינמו דבש יצר כשהוא עובד בסלון ביתו בפלורנטיין.*

הטעות של האמנים

מיקום: קרית המלאכה בתל אביב

זמן: חודש

גודל: 70 מ"ר

שמי אמנם הציג בגלריות כמו אלון שגב ו-Rawart, אך גם אז וגם כיום הוא לא מעוניין להיות מיוצג על ידי גלריה. "אני רואה איך כולם

מתנהלים פה. לאמנים יש תחושה שהם יגמרו את הבית ספר, יציגו פה ושם ואחת משלוש הגלריות המבילות תפנה אליהם והם יוכלו להתרכז ביצירה. אבל זה לא קורה. הגלריסטים שחוקים ועייפים ולא באמת יכולים לקדם אותי. כולם רבים על אותם אספנים, שכר העבודה של האמן לעולם אינו נלקח בחשבון. הבנתי שאני לא צריך את זה ואני גם לא מוכן לוותר על החופש היצירתי כדי להשתייך לגלריה ולהיות כנגד כל הסיכויים אמן בישראל. יש רק מקצוע אחד שהוא חסר יציבות יותר מזה - מאמן כדורגל בליגה הישראלית".

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר | רכשו מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר האיכותי בישראל

© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ

האמן עידו שמי: "את יודעת כמה עבודות על כדורגל מכרתי?"

בעזרת קומיקס והרבה הומור יוצר שמי אמנות נגישה אך מורכבת. עכשיו הוא מגייס כסף במימון המונים לספרו, שמתאר מסע סוריאליסטי בישראל

רעות ברנע 25.08.14 09:01

זיכרונות מבתי הילדים בקיבוצים, הרצל כדמות קומיקס והרבה כדורגל. האמן עידו שמי עובד כבר 15 שנה על הוצאת הספר "חי וקיים - מסע סוריאליסטי בן יובל בארץ המובטחת", ספר אוטוביוגרפי-מוקומנטרי בן 500 עמודים המשלב קומיקס המבוסס על טקסטים שלו ושל כותבים אחרים, לצד עבודות האמנות שלו מ-30 השנים האחרונות.

את גיוס הסכום הדרוש לו להוצאת 1,000 עותקים, 80 אלף שקל, הוא עושה כעת באמצעות מימון, אתר למימון המונים ובאמצעות חמש תערוכות פופ-אפ שמתקיימות ברחבי הארץ, שבהן הוא מציג מיצבים שקשורים לעלילת הספר. "אם לא אצליח לגייס את הסכום הספר יעלם אל תוך בוצת הקישון", אומר שמי.

נוסטלגיה ישראלית

עלילת הספר בנויה מקו ליניארי שמתחיל שלושה חודשים לפני הולדתו של שמי ומסתיים ביום פרסום הספר, לכשיהיה.

האינפורמציה שתוצג בספר, כמו עבודות האמנות של שמי, מבוססת על מחקר של שנים בתחומים שונים. "אני יוצר בספר הדמיה של החיים שלי", הוא מספר, "ומשתמש בלימודי הקבלה שאליהם הגעתי בעקבות העבודה עליו, במחקר שעשיתי על דמויות שונות בהיסטוריה כמו הרצל, שבו אני משתמש כאייקון, בדימויים מן התרבות הפופולרית והצרכנית ועוד".

למה לגייס כסף דווקא בדרך הזאת?

"ניסיתי בדרכים אחרות, אבל אף הוצאת ספרים לא הסכימה להיכנס לפרויקט הזה. מדובר בספר שאם יימכר בחנויות יצרכו, בשיטה הקיימת, לדרוש עבורו 600-700 שקל, ולי יישארו 12% מהסכום. איזה מפיץ יסכים בכלל לקנות משהו כזה ממני?".

למה דווקא עכשיו?

"עד 2011 אספתי חומרים בעצמי, ואז החלטתי שאני רוצה שיהיו טקסטים של אנשים נוספים. פניתי לכותבים שונים, וכל אחד בחר לעצמו נקודת זמן שחשובה עבורו וכתב 2-3 עמודים על עצמו. אורי משגב, למשל, כתב על חוויותיו וחוויותיה של אמו כשהיה קטן בבית הילדים בקיבוץ. מיכאל רורברגר כתב על תרבות המועדונים בשנות השמונים. יש בספר המון נוסטלגיה ישראלית".

ומה לתערוכות הפופ-אפ ולמימון?

"אני אוהב את הרעיון של תערוכות זמניות. בחרתי חמישה לוקיישנים מאוד שונים זה מזה. הראשון היה בתדר, השני במלון בראון. השלישי יהיה ב-10 בספטמבר בפאפאיתו, בר הופעות בדרום תל אביב, והשניים האחרונים יהיו בירושלים ובחיפה. באופן הזה אני חושף אנשים שונים מאוד לפרויקט מימון ההמונים. מה שמציל אותי הוא ליין המרצ'נדייז שאני מוכר - גליות תלת-ממד עם הולוגרמות, כוסות קסם ועצי ריח בניחוח 'זיעת הפרולטר'".

מהבר למזיאון

שמי (51) הוא מהאמנים הפעילים בסצנת האמנות הישראלית בשנים האחרונות. עם זאת, הוא מעולם לא למד אמנות באופן רשמי. "אחרי הצבא נסעתי לניו יורק ושם התחלתי ללכת לתערוכות, וגיליתי שאני רוצה ליצור בעצמי", הוא מספר, "שבתי לארץ כעבור שנתיים ונרשמתי ללימודים בקמרה אובסקורה, אבל עזבתי אחרי חודשיים. בתחילת שנות התשעים סצנת האמנות בארץ היתה עוד בחיתוליה, וכדי להתפרנס החלטתי לפתוח בר".

האמן עידו שמי. "באמנות הכל מותר"
 הבר, דינמו דבש בדרך סלמה, הפך מהר למוסד תל-אביבי, ורק ב-2001 חזר שמי לעסוק באמנות. מאז הוא עובד בכל מדיום וטכניקה אפשריים. החומרים שהוא משתמש בהם מגוונים, מיציקות ועיסת נייר, דרך הולוגרמות תלת-ממדיות וקולאז'ים ממוחשבים ועד פסיפסי זכוכית. ב-2006 הוא הציג תערוכה במוזיאון לאמנות מודרנית בשנגחאי וב-2008 הוזמן ליצור מיצב למשחקים האולימפיים בבייג'ינג. "אני הישראלי היחיד שחזר מהאולימפיאדה הזאת עם מדליית זהב עבור Best Installation", הוא מספר.

העבודות שלך מורכבות מחד ופופיות ונגישות מאידך. זה לא סותר?

"לא. את יודעת כמה עבודות מכרתי כי הן עוסקות בכדורגל? כמה פעמים שמעתי מנשים את המשפט 'בעלי יאהב את זה?' העבודות שלי הן לא פופ רגיל, הן Surreal Pop. אחד המייצגים של הזרם הזה הוא האמן האמריקאי רוברט וויליאמס, שטבע את המונח 'LowBrow' שבו הוא אומר: 'אני לא רוצה לחרטט לך שאמנות היא משהו גבוה. יצירה צריכה להיות כזו שאתה צופה בה וקורה לך משהו, אפילו אם זה ברמה של חיוך'. הוא בעיניי מנטור שמבהיר שבאמנות הכל מותר. בעבודות שלי יש תמיד המון הומור".